

зацікавленими сторонами. Можна зазначити, що публічне управління не обмежується діяльністю його органів і посадових осіб. Воно здійснюється і за участю інститутів безпосередньої демократії.

В сучасних умовах види публічного управління поділяються: по перше, це міжнародне громадське управління, яке здійснюється 43 органами, які створені світовою спільнотою, це органи ООН, перш за все Рада Безпеки й Генеральна Асамблея, або регіональними міжнародними об'єднаннями. У такому разі, міжнародне публічне управління може мати глобальний або регіональний характер [5].

По-друге, це публічне державне управління, яке здійснюється в межах державно організованого суспільства тої чи іншої країни. По-третє, публічне управління існує в муніципальних утвореннях, що являють собою територіальний колектив. Держава або суб'єкт федерації встановлює у своїй конституції та законах сферу муніципального управління як місцевого управління.

Методи та прийоми державного управління залежать від їх функцій та повноважень. В економіці економічні методи широко застосовуються в управлінні, а адміністративні застосовуються лише в необхідному обсязі. Управління культурним полем у галузі інтелектуальної творчості часто є неприйнятним, в політичній системі важливо шукати політичні згоди, компроміси, компроміс тощо [6].

Під економічними основами публічного адміністрування доцільно розглядати складові відновлення економічного розвитку національної економіки та подолання макроекономічних дисбалансів. Тож, проаналізувавши різноманітні підходи до поняття «публічне адміністрування», можна дійти до висновку, що в державному управлінні «адміністрування» є організаційно-розпорядчим методом. А щоб досягти бажаного результату у сфері публічного управління, потрібно постійно розвивати й вдосконалювати систему.

Список використаних джерел

1. Wilson W. The study of Administration. [Електронний ресурс] / Wilson W. // Political Science Quarterly. Vol. 2, No 1 (June).. – 1887. – Режим доступу до ресурсу: <https://teachingamericanhistory.org/library/document/the-study-of-administration/>.
2. Сурмін Ю. П. Публічне адміністрування / Ю. П. Сурмін, В. П. Трошинського // Енциклопед. слов. з держ. упр. / уклад. : Ю. П. Сурмін, В. Д. Бакуменко; за ред. Ю. В. Ковбасюка [та ін.]. – Київ : НАДУ, 2010. – 820 с.
3. Обушна Н. Публічне управління як нова модель організації державного управління в Україні: теоретичний аспект // Збірник наукових праць. Вип. 44. Ефективність державного управління. – 2015. – С. 53-63 - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/efdu_2015_44%281%29__8
4. Волчкова Л. Т. Реформування державного управління в контексті основних тенденцій розвитку сучасного суспільства / Л. Т. Волчкова, В. Н. Мініна. // Державне управління: електронний вісник. – 2006. - No 7. - Режим доступу: http://e-journals.spa.msu.ru/7_2006.html.
5. Ястремська О. М. Публічне адміністрування / О. М. Ястремська, Л. О. Мажник. // Харків: ХНЕУ ім. С. Кузнеця. – 2015. – 131 с.
6. Публічне адміністрування та економічна безпека в умовах європейської інтеграції / [Подольчак Н. Ю.; за заг. ред. Н.Ю. Подольчака, Я. Я. Пушака, П.В. Ворони]. – Київ; Львів: Ліга-Прес, 2017. – 269 с. - Режим доступу: <http://dspace.lvduvs.edu.ua/handle/1234567890/663>

Науковий керівник: к.е.н., доцент Богуславська С. І.

Московченко Т.

Черкаський національний університет ім. Б. Хмельницького

ДЕРЖАВНА СЛУЖБА ЯК ПРОФЕСІОНАЛЬНА ДІЯЛЬНІСТЬ

Одним з вирішальних факторів, які визначають ефективність функціонування державної служби є професіоналізм державних службовців. Підвищення рівня професіоналізму в даний час є актуальною проблемою реформування української державної служби. Тому дослідження

основних факторів, які сприяють підвищенню професіоналізму державних службовців є важливим теоретичним та практичним завданням.

Актуальність теми дослідження також зумовлена мінливим характером функціонування даних соціальних інститутів - держави, державної служби - в умовах посилення взаємозв'язку всіх елементів суспільства і світу.

Головна функція державної служби - виконання законів і вища якість їх реалізації в житті. Вона визначається її місцем в суспільному розподілі праці та забезпечується відповідним набором ролей і цінностей державної служби: нейтральність, чесність, непідкупність, професійна честь, постійне перебування на посаді, закритість.

Як будь-який соціальний інститут, держава не залишається незмінним, відповідно змінюється характер функціонування державної служби, а також зміст діяльності державного службовця. Залежність державної служби від природи держави показав М. Вебер (він виділяв три типи легітимного панування: раціональний, патріархальний, харизматичний). Тип суспільства впливає на державу і державну службу. В Україні, державі перехідного періоду, відбувається зміна функцій, процеси демократизації, зниження державного регулювання, все це накладає відбиток на функціонування української держслужби і діяльність її представників - як індивідуальну, так і колективну.

М. Вебер вважав, що ідеальна модель управління базується на бюрократичних принципах, і завдання державних службовців полягає в тому, щоб застосовувати ці принципи до конкретних ситуацій. М. Вебер представляв професійних державних службовців як висококваліфікованих фахівців духовної праці, професійно вишколених багаторічною підготовкою, з високою честю, що гарантує бездоганність [1]. На противагу М. Веберу, К. Маркс в бюрократії бачив тільки негативні риси і різко критикував її.

Т. Парсонс розвиває теорію Вебера, уточнюючи напрямки професіоналізації державної служби. Аналізуючи роль держави в суспільстві, Т. Парсонс однією з головних дійових структур уряду розглядав адміністративну організацію, через яку приводяться в життя політичні рішення, і відмінною рисою якої є бюрократизація, що виявляється як інституціоналізація ролей у вигляді посад з добре окресленими посадовими функціями, повноваженнями і «владою», відокремлених від сфер приватного життя посадової особи. Тим самим розгляд функцій держави перекладається Т. Парсонсом в площину організаційно-структурного аналізу через введення поняття посада, а значить, об'єктом дослідження стають люди, які її займають [2].

Незважаючи на те, що в літературі домінує визначення держслужби як професії, правильніше розглядати її в якості особливої галузі, в якій працюють люди різних професій (економіст, юрист, соціальний працівник тощо). Державний службовець найнятий суспільством для виконання управлінських завдань, а тому в професійному плані він є соціальним менеджером - фахівцем в галузі управління, в т.ч. і в державній сфері. Однак необхідно дослідити професіоналізм державних службовців, оскільки існує певний набір знань, умінь, навичок, якостей, необхідних в даній сфері професійної діяльності крім базової спеціальності.

Державна служба - це професійна діяльність у сфері державного управління. Особливий характер професійної діяльності державних службовців обумовлюється специфікою виконуваних завдань з реалізації функцій держави. Виділення державно-службової діяльності як професійної діяльності серед інших видів соціального управління (структурами бізнесу, політичними організаціями, профспілками тощо) дозволяє визначити властиві їй характеристики: сфера професійної діяльності держслужбовців це органи державної влади, рід занять - державна служба, предмет праці - інформація, продукти праці - управлінські рішення і їх наслідки.

Професійна діяльність держслужбовців має такі особливості:

- управлінська спрямованість;
- публічність;
- загальність, масштабність (реалізація загальних інтересів в масштабі держави);

- виняткова суспільна необхідність;
- наділених владою.

Сутність даної професійної діяльності в тому, що чиновник несе відповідальність за те, яким буде суспільство. У зв'язку з цим, не можна недооцінювати роль спеціальної освіти і досвід роботи в державному і муніципальному управлінні, а також особливі якості, необхідні для професійного виконання обов'язків держслужбовця.

Професіоналізм розглядається нами, як високий рівень професійних знань, умінь, навичок, використання ефективних технологій діяльності, високу відповідність особистих якостей вимогам конкретної діяльності, спрямованість на саморозвиток і професійний ріст. Професіонал - людина, яка реалізує свою місію через усвідомлення цілей як належного, внутрішньо мотивований і прагне до вирішення завдань і досягнення цілей оптимальним шляхом. Найважливішим елементом професіоналізму є мотивація державних службовців, ціннісні установки.

У літературі існують різні підходи до оцінки професіоналізму в державній службі. Наприклад, з точки зору необхідних знань, навичок і здібностей; з точки зору результатів діяльності; з точки зору ефективності діяльності; проводиться комплексна оцінка. При цьому використовуються методи: інтерв'ю, спостереження, аналіз документів, експертна оцінка тощо. В цілому питання оцінки професіоналізму досить спірне щодо критеріїв і технологій, що обумовлено складністю і різноманітністю самої державної служби. У цих умовах основними параметрами професіоналізму можуть служити: рівень і якість виконаної роботи, відповідність результату цілям і задачам даної посади, підрозділу, організації в цілому і те, наскільки оптимальним є шлях досягнення мети [3].

У специфічних умовах, коли змінюється весь устрій суспільства, виникає потреба в нових ідеях, особливих навичках у людей, які перебувають на державній службі.

Список використаних джерел

1. Вебер М. Избранное. Образ общества: пер. с нем. / М. Вебер. М.: Юрист, 1994. 704 с.
2. Парсонс В. Публічна політика: Вступ до теорії і практики аналізу політики / В. Парсонс ; пер. з англ. О. Дем'ячука. К.: Видавн. дім. «Киево-Могилян. акад.», 2006. С. 23.
3. Морозова Н.Г. професіоналізація як чинник формування людських ресурсів державної служби в Україні. Електронний ресурс. Режим доступу: http://academy.gov.ua/ej/ej10/doc_pdf/Morozova.pdf

Науковий керівник: к.і.н., доцент Носань Н.С.

Охріменко М.В.

Черкаський національний університет ім. Б. Хмельницького

УДОСКОНАЛЕННЯ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДЕРЖАВНОГО ПЕНСІЙНОГО СТРАХУВАННЯ

Формування доходів Пенсійного фонду України потребує кардинальних заходів щодо його реформування. Причиною цьому є невідповідність доходів та видатків бюджету Пенсійного фонду України, а також наявність дефіциту і недоліки порядку справляння встановлених законодавством зборів. Сьогодні актуальним завданням є забезпечення страхових принципів у фінансуванні бюджету Пенсійного фонду України, що дасть змогу зменшити в його доходах частку ресурсів державного бюджету.

Основний напрямок розширення накопичувальної бази внесків в Україні є державне пенсійне страхування, враховуючи їхні економічні властивості, є збільшення реальної заробітної плати. Завдяки цій операції економічна система відбуватиметься в умовах лібералізації зовнішніх умов торгівлі, здійснення заходів, спрямованих на підвищення конкурентоспроможності продукції та послуг, вироблених в Україні [1].